

Udenfor var det klart Maaneskin. Det saae ud, som om det havde snet. Stien foran dem, Appelsintræernes og Skærmpinjernes tætte, mørke Løvmasser og Hustagene nede i Byen var vinterligt hvide. Det var kun Fru Bertha, der lagde Mærke til det, og hun sagde ogsaa nogle Ord derom; men iøvrigt fulgtes de op til Villaen i Tavshed.

Ved Gitterporten ind til Haven sagde Torben Farvel.

»Vil De allerede gaa? . . . Naa ja, De har Lov til at være rejsetræt,« sagde Fru Bertha. »Sig mig, vil De ikke glæde os med at drikke Deres Morgente sammen med os imorgen Klk. 9? Vi faar den serveret her hos os selv, og det er virkelig ganske hyggeligt. Altsaa: Paa Gensyn!«

Uden at vente paa hans Svar gik hun ind for at lade de unge tage Afsked alene. Hensigten var lovlig tydelig og forstemte Jytte. Hun skyndte sig at give Torben Haanden for at følge ind med Moderen; men da han holdt hende tilbage, blev hun alligevel staaende.

»Tilgiv . . . Men jeg maa bede Dem sige Deres Moder, at hun ikke skal vente mig imorgen.«

»De kommer ikke?«

»Nej . . . jeg rejser.«

»Rejser? Men De er jo lige kommen?«

»Ja; og jeg skulde aabenbart helst være bleven